

JUHÁSZ GÉZA: VERSEK.

OROSZ ÉJ.

(1916.)

A fényes hómezők felett
kék égi bolt,
selyem párnáin szendereg
a szűzi hold.

Minden por és hús szendereg,
minden növény,
s a halál is, a dermeleg
ágyúk csövén.

Az útfélen holtan borong
egy puszta ház,
mint kit lesújt dühödt dorong
s hűlt sebje száz.

Roncsa zúzódott homloka
füsttel nem int,
szemének fényes ablaka
kiülve mind.

Acélsarokkal törte le
a háború
s aki ma szóbaáll vele,
megtévelyül.

Éjjél van, örült, vén varázs,
romantika!
Hörögni kezd a puszta ház
kék ajaka:

«A régi nyár izzó koha
végre kihúnyt?
Nem térnek vissza már soha
a vig fiúk?

Fulórozsa zuhatagok
zöld áramán
fölring-e még gyémánt napod,
te régi lány?

Hová sodort el, ó hova
a vérdagály?
Csillag vajjon ellát oda?
Reád talál?

S hozhat vigaszt e szűzi hold
Rólad, nekem?
Nem feledted még a mosolyt,
bús gyermekem?»

Csak hallgatott a holdkorong
s a csillagok.
A puszta ház, szegény bolond,
elhallgatott.

S mentem, gyötrelmem éjiben,
ezüst úton.
A ház sóhajtott, vagy szívem?
Nem is tudom.

PIÁVEI CSILLAGFÉNY.

(1917.)

Már az egek hidján,
hadak ives útján
kigyúltak a csillagok
s ki örömbe, gyászba
lépteim vigyázta,
az a hű is ott ragyog:
gránát csikoroghat,
kis puska ropoghat,
— most is csak lesz valahogy.

Túl a digó pajtás,
ezer csudalámpás
tarka tüzét gyújtja már:
vizslat, föl az égig,
a Piávé végig
fényszóróival kaszál,
most a falu tornyán,
majd a kastély ormán
fog gyanút és okra vár.

A kastély alatt még
zöld a babér mindig,
lombosak a lugasok.
Árnyára a fáknak
be ugyan nem látnak
ólálkodó kuvaszok;
csak a szél bolyg ottan,
csak a tört gally roppan,
csak a hulló lomb susog.

Árnyak alatt mélyen
őrt áll a vak éjen
meztelen egy lányszobor.
Babonásan villog
s gyöngye kezén bomlott
húros hangszer haldokol.
Lábainál gyér vad-
rózsabokor hervadt
szirma közt már ősz kotor:

A kastély-teremből
zongoraszó zendül
átszűrődve a falon,
valami halk ének,
ükanyámnál vénebb,
halálósabb fájdalom.
A szobor átborzong
s keserű mámor zsong
a borús domboldalon.

S a kastély-teremben,
pohár a kezemben,
míg a nótát hallgatom,
semmitől se félve,
semmit se remélve
merengek a mullakon
s szorongva tekint rám
szédületes hídján
íjjú, erős csillagom.

SZÉLVERTE PÁRA.

Jó volna senki, semmi,
szélverte pára lenni,
kerek pusztán kerengni,
hajnalra tovatűnni.

Az ősapám juhász volt,
kerek pusztán pipázott,
kövér nyájra vigyázott,
kedvére furulyázott.

Világban sohse bolygott,
gyilkos mordályt se hordott,
Ha zivatar gomolygott,
subájából mosolygott.

A jégverést kiállta
s mikor jött éjtszakája,
nyáját bízván jára
elmult, mint enyhe pára.

Be botorul is tettem:
példáját nem követtem,
korpába ögyeledtem,
harcoltam és szerettem.

Be nagy árát is adtam,
hogy vesztleg nem maradtam,
be sok könny hullt miattam,
be sok könny hullt patakban.